

Да посрещамъ и азъ кичливый май,
 На гласа ти какъ са отговарахъ
 Тамъ отъ рособлечный рѣчный край?
 Какъ гласъ-тъ ти преди да разбѣди,
 Пъстрокрылни легки пемперѣ ди
 По цвѣтіа-та да са разнесѣтъ,
 Язъ събирахъ майска-та роса.
 Та и нѣнѣ ликабо дръгарче
 Съ пѣсенъ срещашъ маа; но отъ зло
 Твой дръгаръ съсипанъ жално плаче
 Коленъ, слакъ, отпадналъ, налегло.
 И не може вече както първенъ
 Да предвара слънце предъ зори,
 Но не волно у легло замървенъ,
 Жаденъ погледъ мѣгта къмъ гори.
 Предъ очи ми гросъ отворенъ
 Скоро скоро иде чернынъ день!
 И на вѣки твой гласъ разговоренъ
 Ще да млякне зарадъ менъ.

 Г О Р И.

Отъ планински-тъ рѣтища водица
 Снѣжлива низко, като че пълзи,
 Облива блѣдобръхла-та травница,
 Какво-тъ горещи кръваби сълзи
 Гърды-тъ на злочеста удовица
 Кога прегръдва дрежны си дѣчица.
 Гори посържали и меланхолни!
 Въ голи, блѣдни като колни,
 Безвиденъ, както зажомѣлъ мрътвецъ,
 Люлѣи са тѣкъ тамѣ самъ съхъ листецъ.
 Оплаква вѣтеръ басъ, бѣчи нарежда,